

i fuldkommen Samklang hermed, og jeg for-
 stod ikke rigtigt og faae ikke ganſte klart, hvor-
 for alle diſſe Perſoner ſtulde ſættes i Bevæ-
 gelse, da det jo dog kun var en Sag mellem
 den enkelte Mand, der reiſte Sagen, og Com-
 munalbeſtyrelſen; men jeg tænkte mig, at det
 jo kunde være, at man vilde have alle de
 Øvrige tilfaldte ſom de, der havde Interesſe
 af, at der ikke endogſaa blot ved Communal-
 beſtyrelſens Forſømmelſe ſkrabindiceredes Com-
 munen Mere, end ret og billigt var. Naar dette
 nu var Meningen, fandt jeg vel ikke, at der var
 tilſtrækkelig Grund til at indſætte en ſærlig Dom-
 ſtol for diſſe Tilfælde, men jeg kunde dog forſtaa
 det og fandt i det Væſentlige Intet (derimod at
 erindre. Men nu hører jeg, at § 2 ſkal for-
 ſtaaes ſaaledes, at, naar en enkelt Mand i
 Sognet reifer Sagen, ſaa falder dermed Alt
 det, der udgjør Lovforſlagets almindelige Ind-
 hold efter § 1, bort, og ſaa ſkal ikke den al-
 mindelige Beſtemmelſe om, at Udmarkerne ere
 Communens Eiendom, i gjælde, men forſtaaer
 Paragraphen ſaaledes, at, idet en enkelt Mand
 reifer Sag, ſkal denne Sag være reift, ikke blot
 for hans eget Bedkommende, men for alle
 Sognebeboernes Bedkommende, og at, hvis han
 vinder Sagen, hvis han ſaaer ſig tilkjendt
 Eiendomsret til en Deel af Udmarken, ſaa ſkal
 Commiſſionen afgjøre Sagen for ſamtlige en-
 kelte Beboeres Bedkommende, og Sagen bliver
 ſaaledes alſaa hele Sognets Sag, ikke blot i
 den Betydning, at den beſtemmer, hvad den
 enkelte Mand, der har reift Sagen, ſaaer, og
 hvad derimod Sognet beholder, men tillige i
 den Forſtand, at det ſkal beſtemmes, hvad hver
 enkelt Mand i Sognet ſkal have. Men er
 dette Meningen af § 2, ſom den er vedtagen
 i Folkethinget, ſaa er der ikke blot Spørgs-
 maal om det Tilfælde, at en enkelt Mand me-
 ner at beſidde et viſt Stykke med en ganſte
 ſæregen Retstitel, men hele det almindel-
 lige Spørgſmaal kommer under Afgjørelſe, om
 den enkelte Beboer iſølge det almindelige For-
 hold, hvori han enten ſom Hartkornſeier eller
 blot ſom Beboer ſtaaer til Udmarkſjorderne,
 kan kræve ſig en beſemt Andeel deraf udlagt.
 Vinder han denne Sag, ſkal Commiſſionen
 derefter alſaa tildele, ikke blot ham hans Stykke,
 men den ſkal tildele enhver Mand i Sognet

det ham paa lige Maade tilkommende Stykke.
 Hele den almindelige Beſtemmelſe i § 1, hvor-
 ved Sagen ſtulde ſættes paa en rimelig Maade,
 vil alſaa derved blive ophævet og falde bort
 for hvert enkelt Sogns Bedkommende, ſaaſremt
 en enkelt Mand i hvert enkelt Sogn reifer en
 ſaadan Sag og vinder den. Og hvad ſættes
 der ſaa iſteedet? I ſaa ſald ſkal ikke den hid-
 tilværende Brugsmaade vedblive, for den ſkal
 heller ikke blive Communaleiendom, men ſaa
 ſkal Commiſſionen, ſom man ikke forſnyer med
 nogensomhelſt Instruction eller med nogen
 Maaaleſtol, hvorefter den ſkal gaae frem, efter
 en ikke givne Maaaleſtol foretage en ny Udſift-
 ning til hver Eier. Det er dette, ſom fore-
 kommer mig urigtigt. Tænke vi os nu — og
 jeg har en Formodning om, at det vil ſtee, — at
 Sag bliver reift i hvert Sogn, — thi det ſtulde
 være høiſt beſynderligt, hvis der ikke ved en
 ſaadan Sag, hvormed der har været ſtridt ſaa-
 længe, ſtulde i hvert Sogn være een gjenſtri-
 dig Mand, ſom ſagde: „Nei, lad os ſaa faae
 Proceſs“ —, ſaa antager jeg ikke, at den i § 2
 ſaſſatte 5 Mandſ Commiſſion, der ſkal afgjøre
 alle de ſaaledes reifte Sager, vil have enten
 Overbeviſning eller Mod nok til at gaae imod
 den i 1862 ſaidne Høiſteretsdom, ved hvilken
 det er erkjendt, at der ikke tilkommer Hart-
 kornbrugerne, til hvem Udmarkerne ved den
 ſtete Udſiftning ere bleve fordeelte, nogen
 ubeluffende Ret til diſſe Jorder, men at der
 ogſaa ſkal gives de ikke hartkornbrugende
 Mand i Sognet en Deel i dem. Commiſ-
 ſionen vil alſaa, antager jeg, komme til det
 Reſultat, at den i de Sager, der ſaaledes paa
 Grund af den ſtete Udſiftning reifes af de
 Hartkornbrugere, der troe ſig berettigede til at
 beholde, hvad de have ſaaet udſiftet, under-
 kjender Hartkornſeierens Paaſtand og ſimpel-
 ſten bliver ſtaaende ved den af Høiſteret i ſaa
 Hænſeende truſne Afgjørelſe. Gjør den dette,
 ſaa kommer man unægteligt ad denne underlige
 Dumbet tilbage til Lovforſlagets § 1; men man
 ſaaer da iſteedet for den eneſte Høiſteretsdom,
 hvorpaa vi hidtil have ſtøttet os, ſærſtille
 Domme for alle Sognene, aſſagte af en ny
 Commiſſion, der kun ſiger: „Vi kunne ikke
 komme videre, end Høiſteret alt er kommen,
 at nemlig Hartkornbrugerne ikke ere ubelut-